

Iuda - Comentarii F. B. Hole

Epistola lui Iuda - Introducere

Asemanare cu a doua epistola a lui Petru

Epistola lui Iuda prezinta o mare asemanare cu 2 Petru 2.1-3.14, iar aceasta se vede foarte usor de catre orice cititor. Amandoua se refera la cei rai care s-au furisat printre sfinti si amandoua dau pe fata adevaratul lor caracter; amandoua citeaza exemple din Vechiul Testament, cu ilustrari si instiintari, si amandoua ii mentioneaza, printre exemplele date, pe ingerii care au cazut, precum si cazul cu Sodoma si Gomora; amandoua ne amintesc ca nici ingerii sfinti nu si-ar asuma autoritatea, asa cum au facut acesti oameni; amandoua citeaza cazul lui Balaam; amandoua folosesc o succesiune de comparatii ca figuri de stil foarte viguroase si graitoare, ca sa ne arate raul si pacatul teribil si, de asemenea, amandoua vorbesc despre rau, folosindu-l pentru a-i indemna pe sfinti cu privire la ceea ce este bine.

In epistola lui Iuda, cei rai caracterizati de apostazie

Totusi, dincolo de toate aceste asemanari, este o deosebire importanta pe care trebuie sa ne straduim s-o discernem. In epistola lui Petru, oamenii despre care se vorbeste sunt invatatori falsi care merg spre distrugere si care influenteaza in rau si trag dupa ei spre distrugere suflete nehotarate care, desi fac marturisire ca sunt crestini, au lasat in urma lor o cale deschisa pentru coruptia lumii pagane. In Iuda, despre cei rai nu se spune ca ar fi in acelasi fel, insa pozitia de impotrivire pe care o iau este chiar mai mult exprimata. Ei sunt caracterizati de o adevarata apostazie, si in legatura cu ingerii care asteapta judecata, se spune nu numai ca ii asteapta judecata sau numai ca au pacatuit, dar si ca nu si-au pastrat starea initiala (v.8) sau, cu alte cuvinte, au ajuns apostati. Iuda deci se pare ca priveste starea de lucruri ca fiind la un nivel mai rau decat o priveste Petru.

„Timpul din urma“ (v.18), amintit si de Pavel, Petru si Ioan

De asemenea apostolul Pavel ne instiinteaza cu privire la caracterul „zilelor din urma“ in 2 Timotei 3.1-4.5 si da instructiuni slujitorului lui Dumnezeu in vederea celor prezente. Cuvintele folosite se deosebesc foarte putin intre ele. La fel si Petru vorbeste despre „zilele din urma“. De asemenea Ioan in cea dintai epistola a lui vorbeste despre „ceasul din urma“ (1 Ioan 2.18) cu un sens oarecum mai diferit pentru ca el era in ultimul ceas cand scria. Nici un „ceas“ nou nu avea sa intervina intre timpul scrierii lui si venirea Domnului. Se va arata Anticristul, dar multi anticristi aparusera ca premergatori ai celui mare care va veni. Fiecare din ceilalti scriitori inspirati, Pavel, Petru si Ioan, priveste la venirea Domnului Isus ca la inlaturarea finala a raului.

Adresa: catre cei chemati (1)

Iuda se adreseaza catre cei „chemati“, adica cei cu adevarat chemati ca popor al lui Dumnezeu. El nu scrie sfintilor care formau o anumita adunare, nici credinciosilor iudei deosebiti de cei dintre natiuni: toti cei sfinti sunt inaintea lui. El ii vede in doua aspecte: intai in relatie cu Dumnezeu Tatal, si apoi in relatie cu Isus Hristos. Ei ca si noi, sunt „preaiubiti in Dumnezeu Tatal si pastrati in (prin) Isus Hristos“.

Chemati din lume; preaiubiti de Dumnezeu, pastrati pana la sfarsit in Isus Hristos; indurarea, pacea, dragostea, inmultite (1,2)

Cat de frumoasa este aceasta nota! - cea dintai care se prezinta in epistola aceasta. Se adreseaza sfintilor de peste tot, ca fiind chemati afara din lume. Toti sunt preaiubiti in Dumnezeu Tatal, ca fiind nascuti din El; si fiind sub mana puternica a lui Isus Hristos, toti sunt pastrati. Adevaratii sfinti ai lui Dumnezeu sunt obiectele iubirii divine si in ciuda tuturor relelor care pot invada cercurile crestine, ei vor fi pastrati pana la sfarsit. Mai mult, indurarea si pacea aveau sa le fie inmultite, desi relele se inmulteau in jurul lor. Cata incurajare este in toate acestea! Cata siguranta, cata tarie!. Tinand seama de imbarbatarea aceasta, vom putea incepe sa vedem relele expuse si prezise.

Mantuirea noastra comuna, scrisa in epistola catre Romani

Iuda isi propusese sa scrie despre „mantuirea noastra comuna“ dar a fost nevoit sa-si schimbe gandul si sa scrie epistola aceasta scurta ca sa-i indemne sa lupte pentru credinta. Aceasta este o marturisire importanta si cu totul unica. „Mantuirea noastra comuna“ este mantuirea in care noi toti participam si este in adevar o tema ineputabila, incat se poate, cu alta ocazie, ca Iuda sa-si fi indeplinit scopul original, desi nu intr-un mod inspirat. De fapt o expunere inspirata a acestei mantuirii a fost data in epistola lui Pavel catre Romani si, in Cuvantul inspirat, Dumnezeu nu Se repeta. Era totusi o nisa in Scriptura care cerea sa fie umpluta, de acea gandul original al lui Iuda a fost pus deoparte si el L-a onorat pe Dumnezeu, fiind gata s-o umple.

Indemnul de a lupta pentru credinta, care cuprinde tot ce stim despre Dumnezeu in Hristos

Era necesar acum ca acei chemati de Dumnezeu sa fie inspirati sa lupte pentru credinta. A fost dat numai apostolilor sa expuna cu autoritate credinta si s-o lase in Scrieri inspirate. A fost dat doar catorva oameni, vorbind comparativ, sa fie pastori si invatatori si sa dea indrumare in credinta. Cat de posibil era atunci ca masa celor credinciosi sa ajunga la concluzia ca apararea credintei si lupta pentru ea ar fi fost numai misiunea catorva credinciosi! De aceea este necesar cuvantul acesta de indemn. Nu este de condamnat ca, avand inainte indemnul acesta, sa fie atat de multi care considera ca a lupta pentru credinta nu este un lucru care sa-i priveasca pe ei, si sa-l lase pe seama a celor putini care au inalte calificari scolare sau care au un fel de rang oficial?

Credinta este nespuse de pretioasa. Ea cuprinde tot ce cunoastem despre Dumnezeu in Hristos. De aceea ea trebuie tinuta in integritatea ei cu orice cost, si nu numai tinuta in mod pasiv, ci luptand pentru ea, activ. Credinta a fost „data sfintilor odata pentru totdeauna“. In afirmatia aceasta sunt trei lucruri care trebuie notate cu atentie.

Credinta a fost data de Dumnezeu, nu descoperita de noi

Intai, credinta a fost data, nu descoperita de noi. Ea nu este un lucru produs de oameni si la care s-a mai adaugat putin cate putin cate ceva, asa cum este cu „stiinta“ omeneasca, ci un lucru transmis de Dumnezeu prin Duhul Sfânt. Stiinta se formeaza prin observatie si experienta si rationament. Credinta a fost revelata de Dumnezeu pentru ca noi s-o primim.

Credinta data odata pentru totdeauna; nu este de asteptat alta revelatie

In al doilea rand, credinta a fost data odata pentru totdeauna. Daruirea ei a luat ceva timp. Ea „a inceput sa fie vestita de Domnul si a fost intarita fata de noi de cei care am auzit-o“ (Evrei 2.3). in timpul cand scria Iuda, daruirea ei fusese terminata: adevarul revelat fusese completat prin scrierile apostolice. Oamenii de stiinta asteapta mereu noi descoperiri; de putine lucruri sunt siguri dincolo de orice indoiala. Noi avem o credinta data odata pentru totdeauna. Dumnezeu a vorbit. Cuvantul Sau a fost scris, si noi nu mai asteptam alta revelatie. El nu poate fi corectat, insa poate fi respins. Noi il primim, dorind ajutor de la Dumnezeu ca sa-l intelegem tot mai bine.

Credinta data tuturor sfintilor, prin apostoli

In al treilea rand, ea a fost data sfintilor. Ea n-a fost data apostolilor si profetilor, ci a fost data prin ei sfintilor. Prin urmare sfintii sunt pazitorii ei, si doar oamenii proeminenti sau special daruiti printre sfinti. Faptul acesta are o adanca insemnatate. „Credinta“ aceasta se adreseaza credintei fiecaruia dintre noi. Fiecare dintre noi trebuie s-o primeasca si s-o inteleaga, si fiecare dintre noi trebuie sa fie gata s-o mentina si sa lupte pentru ea cand lucrul acesta este necesar. In lumina aceasta oricine poate vedea cat de dezastruoasa a fost ideea ca era corect sa ai in biserica o clasa speciala de oameni randuiti in mod oficial, ca preoti sau ca slujitori, carora sa le apartina toate aceste lucruri. A fost o lovitura de maestru a dusmanului, pentru ca acolo unde a invins aceasta idee multimea mare a sfintilor a fost scoasa din actiune in lupta credintei si tinuta intr-o stare de copilarie spirituala.

A lupta cu toata taria

Fiecare credincios trebuie deci sa lupte pentru credinta, si sa se lupte cu toata taria, avand un interes vital in ea. Detalii cu privire la felul in care trebuie sa luptam nu sunt date de Iuda in epistola aceasta scurta. In alte scrieri aflam ca trebuie sa ne ferim de orice arma a firii pacatoase, avand un spirit ca al Domnului Isus, bland si smerit, in care sa slujim (vezi 2Cor.10:4; 2Tim.2:24,25). Iuda ne indeamna sa ne intarim noi insine in credinta pentru care luptam. Dar vom vedea mai multe lucruri despre aceasta la sfarsitul epistolei.

Oameni furisati printre ei, care schimba harul lui Dumnezeu in desfranare (4)

Cu versetul 4 incepe expunerea sa cu privire la starea de lucruri care se dezvolta si facea urgent mesajul dat. Oameni cu un caracter foarte corupt se strecurasera printre ei, oameni neevlaviosi, care schimbau harul lui Dumnezeu in desfranare si care Il tagaduiau pe marele Stapan pe care marturiseau ca-L slujesc. Atunci cand am studiat Epistola intai a lui Ioan, am vazut ca erau antihristi care „au iesit“, in timp ce oamenii despre care vorbeste Iuda „s-au strecurat“. Cei dintai se pare ca erau oameni dintr-o clasa sus-pusa, inteligenti si filosofici, care au plecat atunci cand ideile lor au fost refuzate. Cei din urma erau niste destrabalati care foloseau harul lui Dumnezeu ca o

acoperitoare pentru pacatele lor.

Uneori auzim astazi cum unii oameni aduc obiectii doctrinelor harului, pe temeiul ca ele ar putea provoca abuzuri. Raspunsul este ca au fost abuzate si in deplina desfasurare mai inainte de a se ajunge la sfarsitul celui dintai secol; si Scripturile ne spun in ce fel au fost abuzate. Dar, in loc de a cobori doctrinele harului, ni se porunceste sa luptam pentru ele.

Trei cazuri de judecata din partea lui Dumnezeu: necredinta lui Israel, apostazia ingerilor si desfraul Sodomei (5-7)

In versetele 5-7 avem citate trei cazuri care arata cum judecata irevocabila a lui Dumnezeu este asupra acestui fel de rau pe care l-au faptuit unii oameni neevlaviosi. In cazul lui Israel, a fost necredinta lor, iar cei necredinciosi au fost nimiciti, in ciuda faptului ca, la inceput, ei au avut parte de multe privilegii. In cazul ingerilor, pacatul lor a fost, intr-un singur cuvant, apostazia. Ei si-au parasit cu totul locul si starea de la inceput. Aceasta este apostazie; si pentru orice creatura care face lucrul acesta, fie inger fie om, soarta este fara nadejde. Sodoma si cetatile ei surori s-au dedat la o totala desfranare, trecand dincolo de marginile puse de Dumnezeu, si judecata lor este vesnica. Trei instiintari inspaimantatoare!

Oameni care isi pangaresc trupul si care dispretuiesc autoritatea; impotrivirea arhanghelului Mihail fata de diavolul (8,9)

Iar oamenii pe care ii demasca Iuda erau marcati de lucruri asemanatoare. Se pangareau pe ei insisi prin pacate ale carnii si, in acelasi timp, erau caracterizati de un refuz arogant al autoritatii. Aceasta ne conduce la versetul remarcabil referitor la lupta dintre arhanghelul Mihail si diavolul. Ceea ce citeaza Iuda nu este scris in Vechiul Testament. Diavolul, desi acum cazut, a fost altadata o demnitate inalta printre ingeri, si pana ce va fi inlaturat de Dumnezeu, demnitatea lui este respectata. Chiar si o demnitate ingereasca atat de inalta ca Mihail a aratat respect. N-a luat asupra lui insusi autoritatea de a-l mustra, ci l-a lasat pe Domnul sa o faca.

In trecere, sa invatam de aici sa nu face ceea ce chiar Mihail s-a ferit sa faca. Deseori auzim pe oameni vorbind despre Satan intr-un fel usuratic si batjocoritor, si poate ca asa am facut si noi. Sa nu ne mai purtam in felul acesta. Satan este o fiinta spirituala care altadata detinea un loc de conducere in ierarhia ingereasca. Desi cazut, el inca detine o putere imensa, pe care nu ni se permite s-o dispretuim. Totusi, la adpostul puterii Domnului nostru, nu avem de ce sa ne temem de el.

Oameni care batjocoresc ce nu cunosc, precum animalele fara ratiune (10)

Versetul 10 contine o acuzare foarte categorica. Oamenii care sunt ignoranti si tot atat de aroganti de obicei ajung sa se poarte rau cu ceea ce nu inteleg. Oamenii acestia nu numai ca fac acest lucru, dar se si strica ei insisi in lucrurile pe care din firea lor nu le pot intelege. „Ca animalele fara ratiune, care inteleg numai prin firea lor, ei se corup pe ei insisi“. Ei rad de lucrurile spirituale; in lucrurile naturale ei insisi se corup. In adevar o soarta teribila!

Trei cazuri citate in Vechiul Testament

În versetul 11 este o schiță ilustrată a comportării acestor oameni și probabil îndeosebi a raului care îi caracteriza și care avea să se continue în cei care îi urmau. Din nou sunt citate trei cazuri din Vechiul Testament care le arată starea. În privința aceasta nu este nimic nou sub soare. Raul mereu ia aceleași forme, merge pe aceleași cai și ajunge la același sfârșit. Iuda spune lucrurilor pe nume. Oamenii aceștia și urmașii lor nu au decât „vai de ei!” înaintea lor.

Calea lui Cain: propria voință în lucrurile lui Dumnezeu

Începutul felului lor de purtare este o umblare pe calea lui Cain. Este calea propriei voințe în lucrurile lui Dumnezeu. Cain a fost cel dintâi care a luat calea aceasta, care îi poartă numele. Vroia să se apropie de Dumnezeu și lucrul acesta în sine era bun; însă vroia să-l facă în propriul său fel, nu în felul lui Dumnezeu. Dar prin faptul că îi îmbracase pe cei dintâi părinți ai noștri cu haine de piele, Dumnezeu indicase că moartea era calea. Și credința lui Abel înțelesese acest lucru. Cain nu avea credință, își avea propriile sale gânduri. De ce nu era Dumnezeu satisfăcut cu calea care părea dreaptă lui Cain? El vroia să-și aibă propria lui cale, în propria lui voință.

Oamenii aceștia mergeau pe calea lui Cain, care este imens de populară. Sunt mulțumiți de oameni care preferă propriile lor gânduri, și nu ale Cuvântului lui Dumnezeu. De ce nu l-ar placea lui Dumnezeu de eforturile lor și de felul cum vor ei să se apropie de El? Atâtea timp cât ei îl recunosc, nu se pot ei apropia de El și să se închine așa cum le place lor? Oricum, în felul acesta ei intenționează să se apropie. Dar vai de ei, pentru că merg pe calea lui Cain; și sfârșitul ei este numai nenorocire.

Ratacirea lui Balaam: religia care urmărește castigarea banilor

Pasul următor este acesta: „s-au dat ratacirii lui Balaam”. Este o totală urmărire a propriilor interese banesti în lucrurile lui Dumnezeu. Religia de felul acesta devine o afacere profitabilă. Balaam era un medium spiritist care își luase pentru sine atât cât îi era profitabil din cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu. Aceasta era ratacirea pe care o practica Balaam. Ratacirea pe care o răspândea și prin care înșelase pe mulți din Israel încât îi adusesse sub judecata lui Dumnezeu era această alianță păcătoasă cu lumea idolatră. Și în tot ceea ce practicase și învățase pe alții, singurul lucru pe care îl număra era castigarea banilor – iubirea rasplatii banesti.

Epistola aceasta vorbește despre „calea lui Cain” și de „ratacirea lui Balaam”; în 2 Petru citim despre „calea lui Balaam”. Dar în amândouă epistolele gândul în legătură cu el este același, pentru că în 2 Petru 2.15 îl vedem descris ca unul „care a iubit rasplata nedreptății”. Calea lui este descrisă ca „nebunie”. Și nebunia a avut mulți urmași din zilele când scria Iuda, până în zilele noastre. Oamenii rai pe care Iuda îi arată, urmau cu plăcere ratacirea lui și credem că aceste cuvinte sunt încă aplicabile multora. Este un fapt izbitor că Balaam și învățătura lui rea apar în scrisoarea către adunarea din Pergam (Apocalipsa 2.14), deoarece adunarea aceasta prezenta profetic epoca în care ea a acceptat patronajul lumii, și a început corupția sistemului roman.

În sistemul acesta religios vedem religia ca o putere care strânge bani cu orice ocazie. Cu ani în urmă am văzut în Spania un anunț în care se arată că orice beneficiu presupus pe care Roma îi oferea de la naștere până la moarte costa bani; de fapt nu era nimic fără ei. Mai mult, după moarte

era inca nevoie de bani si iar bani, pentru ca purgatoriul sa fie scurtat. Titlul aceluia anunt era „Religia banului“. Istoria Romei de-a lungul veacurilor ne prezinta multe si teribile exemple de oameni care au schimbat harul lui Dumnezeu in destrabalare, intocmai asa cum ne spune Iuda. Multe alte forme de erezii au in ele un efort puternic de a castiga bani, desi poate nu in aceiasi extindere.

Rascoala lui Core: afirmarea eului in lucrurile lui Dumnezeu

In final este rascoala lui Core, ale carei detalii ne sunt date in Numeri 16. Pacatul lui Core a fost afirmarea eului in lucrurile lui Dumnezeu, si aceasta a adus asupra lui o pedeapsa rapida. Cain a trait mai multi ani dupa ce si-a ales calea propriei vointe, Balaam a trait timp suficient ca sa faca ravagii in Israel prin raticirea lui, si pentru cel putin un timp interesul personal parea sa fie profitabil. Dar afirmarea de sine insusi a lui Core a avut parte de o judecata rapida si drastica.

Acesta este stagiul al treilea si final in progresul raului care umple astazi crestinatatea. Credem ca vorbim intr-un mod cumpatat cand spunem ca exemplele ei teribile sunt din plin in orice loc. Niciodata s-au fost oamenii mai increzatori in ei insisi si in puterea lor in lucrurile religiei. Core s-a inaltat pe sine insusi impotriva lui Moise si a lui Aaron; astazi oameni care se numesc crestini sunt cu totul pregatiti sa se declare impotriva lui Hristos. „Isus Hristos“, spune ei, „gandea asa si spunea asa: dar noi cunoastem mai bine lucrurile, pentru ca apartinem unui secol iluminat“. Un semn foarte sinistru! Acum judecata nu poate fi amanata mult timp.

Supusi voii lui Hristos, cautand gloria Lui si afirmand drepturile Lui

Dar daca Il iubim pe Domnul Isus Hristos, sa cautam ca in toate sa fim supusi voii Sale, sa cautam gloria Sa si nu a noastra, si in loc de a ne afirma pe noi insine, sa afirmam drepturile Sale. Sa dorim sa-l fim placuti!

Caracterul raului in timpul lui Iuda descris intr-o serie de imagini

Daca versetul 11 schiteaza dezvoltarea si sfarsitul raului care conduce la apostazie, ne intoarcem inapoi in versetele 12 si 13 la oamenii care personificau raul din timpul lui Iuda; si este o expunere mai departe a caracterului lor intr-o serie de imagini deosebit de bine precizate, al caror sens trebuie sa incercam sa-l prindem.

Stanci ascunse la mesele lor de dragoste

Acestia erau „stanci ascunse“ la mesele de dragoste a acestor crestini de la inceput. Cuvantul acesta, intalnit numai in acest verset, are sensul unui colt de stanca acoperit de putina apa de mare care trece peste el. Tot asa acesti oameni rai care se furisaseră neobservati si care acum isi luau locul cu indrazneala in viata sociala a acelor credinciosi, erau o primejdie teribila, intocmai cum o stanca mai din adanc ar putea fi o amenintare pentru vasele de pe mare. Sa se ospateze era pasiunea lor, nu sa hraneasca turma. Iuda ne instiinteaza cu privire la adevarata lor natura, ca sa ne ferim de ei.

Nori fara apa, manati de vanturi

Apoi, schimbând imaginea, și sunt ca niște nori manati de vanturi, totuși fara apă. În țara în care scria Iuda norii erau mult bine-veniti, ca dând semne de ploaie. Iar oamenii acestia pareau să aduca improspătarea pentru turma lui Hristos obosita; dar ei nu aveau nimic de dat, ei insisi fiind manati de puterea lui Satana, a carui imagine este vantul.

Pomi tomnatici fara rod, de doua ori morti

Apoi, ei erau ca niște pomi vestejiti sau „pomi tomnatici“. Si toamna asteptam să găsim rod în pomi; dar ei sunt fara rod. Oamenii acestia sunt marcati de promisiune fara implinire, pentru ca sunt de doua ori morti – intai prin firea lor și apoi sub judecata care va veni a lui Dumnezeu. Vorbind despre ei ca dezradacinati, Iuda îi vede fara indoiala profetic ca venind sub judecata.

Valuri infuriate ale mării, care isi spumega rusinile lor

Ei se aseamana și cu valurile infuriate și spumegande ale mării, pentru ca nu sunt controlati decat de puterea Satanei; și ei isi aratau doar propria lor rusine. Cuvantul de aici este la plural, „rusini“; și inseamna lucrurile care erau o rusine pentru ei, și nu ca ei ar fi simtit vreo rusine cu ele. Probabil ca nu, și chiar se laudau cu ele.

Stele ratacitoare, în întuneric pe vecie

În al cincilea rând, ei erau ca niște stele ratacitoare sau meteori, prin faptul ca lumina lor avea să se stinga în curând în negura întunericului pe vecie. Acesta din nou vorbește despre judecata și ne aduce înapoi la punctul unde ajunseseram la sfârșitul versetelor 11 și 12. Toti cunoastem cu ce viteza un meteor trece de-a lungul cerurilor și se stinge în întuneric. Așa va fi cu ei. Ei nu au o lumina constanta, ca să poată da din ea.

Profetia lui Enoh cu privire la interventia directa a lui Dumnezeu în judecata asupra celor apostati (14,15)

Vedem deci ca ultime cuvinte din cele 3 versete (11,12,13) indica judecata; și acum în versetele 14 și 15 Iuda ne spune clar cum va cadea judecata peste acesti apostati. Ea va fi prin interventia directa a Domnului, când Se va arata în gloria Sa, după cum fusese profetit chiar din zilele lui Enoh.

Întreaga informatie pe care Scriptura ne-o da cu privire la acest om distins se afla în foarte putine cuvinte, care sunt totuși pline de semnificatie. Geneza 5 ne vorbește despre caracterul demn de lauda al vietii lui, care a umblat cu Dumnezeu nu mai puțin de 300 de ani. Ne spune de asemenea despre sfârșitul lui glorios, mutat în prezenta lui Dumnezeu. Evrei 11 ne spune despre credinta lui și de viata și rapirea lui. În Iuda aflăm ca el era un profet și, din câte cunoastem, cel mai vechi dintre profeti.

Venirea lui Hristos ca să curețe pamantul prin judecata, când nelegiuirea va ajunge la culme (15)

Cel dintai profet a vorbit despre evenimentele de incheiere a zilei omului cand Domnul va veni cu zecile de mii ale sfintilor Sai ca sa faca judecata. Cuvintele lui arata foarte clar ca atunci cand El va veni nelegiuirea omului isi va fi ajuns culmea si va fi atat de evidenta si izbitoare incat judecata, condamnarea si executarea pedepsei vor fi inevitabile. Repetarea cuvintului neevlavie in versetul 15 este foarte izbitoare. Va fi situatia cand oamenii neevlaviosi vor face si vor spune lucrurile cele mai neevlavioase in felul cel mai neevlavios. La venirea Sa, Domnul ii va dovedi vinovati, incat ei isi vor recunoaste vina; atunci El va executa judecata asupra lor.

Deci in cele mai de inceput timpuri a fost descoperit adevarul ca Domnul Insusi Se va arata ca sa Se ocupe cu raul in culmea lui neevlavioasa; totusi numai in timpul Noului Testament ni s-a descoperit ca Domnul Isus este Iahve care va veni. Ea va veni nu pentru ca evanghelia ar fi pregatit lumea ca sa-L primeasca, asa cum inca mai gandesc unii. El va veni ca sa curete pamantul prin judecata, insotit de sfintii Sai. Alte scripturi ne spun cine sunt acesti sfinti, si cum ajung ei in ceruri pentru ca sa vina atunci cu El. evanghelia isi va implini lucrarea la care a fost randuita, prin strangerea laolalta a sfintilor din lume, pentru cer. Atunci judecata isi va incepe desfasurarea.

Descrierea celor care s-au furisat: cartitori, nemultumitori (16)

Avem si alte descrieri a acestor oameni care s-au strecurat pe furis printre ei, in versetele 16-19. Este de remarcat cum Duhul lui Dumnezeu ne arata clar caracterul lor, ca sa fim in stare sa-i identificam. Se spune despre ei ca sunt cartitori si se plang de toate, adica persoane nemultumite si pline de critica; motivul pentru toate aceste este nu in cei cu care se arata nemultumiti, ci in propriile lor poftes. Poftesle lor ii stapanesc in asa fel incat nimic nu i-ar satisface. Ei spun lucruri mari – despre ei insisi, fara indoiala – pentru ca le plac cuvintele umflate, in timp ce totodata linguesc si admira persoane cu influenta pentru a castiga ceva in folosul lor. Ce rusinoasa imagine ni se prezinta aici!

Cei strecurati printre ei, descrisi ca batjocoritori, oameni firesti care nu au Duhul si fac dezbinari (17-19)

Iuda ne spune de asemenea sa ne amintim de lucrurile care au fost spuse de apostolii Domnului inainte de a-si scrie el epistola. In 2 Petru 3 citim despre batjocoritorii care vor veni in zilele din urma si vor umbla dupa poftesle lor, dar si alti apostoli au dat marturie despre acelasi rezultat. Oamenii pe care ii avea in vedere Iuda erau de felul acesta: umblau dupa poftesle lor, adica erau oameni naturali, neavand Duhul. A avea Duhul este semnul care nu poate gresi al apartinerii reale ale lui Hristos. Iuda ii descrie de asemenea ca „cei care se despart“ sau „care fac dezbinari“. Duhul Sfant este puterea unitatii. Acesti oameni fara Duhul provocau lipsa de demnitate. Cu acest cuvint descrierea lui Iuda despre ei se sfarseste.

O imagine mai intunecata a neevlaviei ar fi imposibil de conceput. Descrierea incepe cu schimbarea harului lui Dumnezeu in destrabalare si tagaduirea singurului Stapan si Domn. Ea se sfarseste cu producerea de dezbinari, ei fiind cu totul lipsiti de Duhul lui Dumnezeu. Totusi ei se strecurasera printre sfinti, pe furis. Totusi Dumnezeu i-a dat pe fata si ei vor pieri ca niste apostati.

Ce trebuie sa caracterizeze pe credinciosi in prezenta acestor dificultati

Aici Iuda nu numai că ne dă lumină cu privire la ce este rău; el folosește ocazia ca să ne dea un impuls pentru urmărirea cu stăruință a ceea ce este bun, în măsura în care ne privesc și pe noi aceste lucruri. În versetul 20 el se adresează din nou adevăraților sfinți ai lui Dumnezeu și arată ce anume trebuie să ne caracterizeze în prezența tuturor acestor dificultăți. Îndrumările lui au în mod natural patru părți.

A ne zidi pe credința noastră preasfântă

Întâi, avem să ne zidim pe credința noastră preasfântă. Să notăm cu grijă felul de exprimare. Nu spune că am avea de zidit credința. Am văzut mai înainte în epistola aceasta că ne-a fost dată credința ca un lucru perfect, complet. Nu este nevoie să o zidim noi; nu-i putem adăuga nimic. Noi suntem cei care avem nevoie să fim ziditi. Noi am primit credința. Acesta este un început drept și adevărat, dar nu trebuie să ne oprim aici; avem nevoie să fim ziditi pe ea, încât ea să devină însăși propria noastră viață. Iuda vorbește despre ea ca „preasfântă”. Noi n-am primit un loc preasfânt ca Israel în vechime; avem în schimb o credință preasfântă. Ea nu trebuie încălcată, nici schimbat ceva din ea.

Să ne amintim acum că scopul principal al acestei epistole este să luptăm cu toată seriozitatea pentru credință. A fi ziditi pe ea este fără îndoială o condiție esențială în privința aceasta. Unii oameni cărora le place să lupte pentru ce gândesc ei, s-ar grăbi să intre în lupta de dragul unei cauze pe care o înțeleg cu totul imperfect, dacă nu chiar deloc. Dar nu aceasta este calea celor ce sunt chemați, preaiubiți de Dumnezeu Tatăl și paștrăți în Isus Hristos. Credința trebuie să fie baza pe care zidim, mai înainte de a deveni steagul pentru care luptăm. Și cu cât suntem în mod real ziditi pe ea, cu atât vom fi pregătiți moral și spiritual pentru a intra în luptă.

Rugăciunea în Duhul Sfânt, în dependență de Dumnezeu

În al doilea rând trebuie să fie această „rugăciune în Duhul Sfânt”. Nu „către” Duhul Sfânt, ci și cum am gândi despre El ca ar fi un Obiect al credinței, în afara noastră. Avem să ne rugăm „în” El. Iar rugăciunea este exprimarea dependenței de Dumnezeu, care este în afara noastră. Noi suntem foarte dependenți și trebuie să cunoaștem faptul acesta și să-l marturisim practic în rugăciune. În felul acesta vom fi într-o poziție cu totul opusă celei a oamenilor neevlaviosi pe care ni i-a descris Iuda. Aceia se socotesc în totul suficienți în ei înșiși. Și din cauza aceasta disprețuiesc stăpânirea și nu se tem că vorbească de rău gloriile.

Rugăciunile noastre trebuie să fie în Duh; adică avem să ne rugăm ca unii controlați de Duhul care locuiește în noi și care prin urmare cere lucruri care sunt de acord cu gândirea Lui. Rugăciunea care izvorăște din lucrarea Duhului Sfânt în inimile sfinților este în mod sigur și fierbinte și folositoare.

A fi paștrăți în dragostea lui Dumnezeu

În al treilea rând, avem să ne păstrăm noi înșine în dragostea lui Dumnezeu. Avem să rămânem în cunoașterea și căldura și puterea ei. Suntem convinși, desigur, împreună cu Pavel, că nimic „nu va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru” (Romani 8.39). Dragostea Lui are o influență puternică asupra noastră, și El n-o va lăsa niciodată să dispară.

Avem sa fim scaldati in ea, ca o galeata sau un alt vas aruncat in ocean. Atunci vasul acesta este in ocean, si oceanul este in el. Tot asa, daca ne pastram noi insine in dragostea lui Dumnezeu, dragostea Lui va fi in noi, impartasind vietilor noastre caracterul ei frumos.

Sa ne amintim din nou ca aceasta se spune sfintilor care sunt indemnati sa lupte cu tarie pentru credinta. In focul luptei nimic nu este mai usor decat a deveni iritat sau chiar a te infuria. Daca ne pastram in dragostea lui Dumnezeu, duhurile ne sunt inaltate deasupra enervarilor care se ivesc de la oamenii dificili si rai, si de la argumentele lor. Un credincios s-ar putea incurca intr-o conversatie cu oameni care sunt mai presus de el din punct de vedere intelectual, dar daca el este zidit pe credinta si se roaga in Duhul, se pastreaza in dragostea lui Dumnezeu, nu va fi infrant in lupta. Poate ca el nu-i va convinge pe cei care i se impotrivesc, insa orice spectator isi va da seama ca a fost martor la ceva care este mai mult decat simpla gandire intelectuala.

Venirea Domnului, ca un act al indurarii Sale

In al patrulea rand, avem sa asteptam indurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viata vesnica. Este mult ce avem astazi, dar este mai mult ce va urma. Suntem oameni cu un viitor. Oamenii rai se pot inmulti in jurul nostru si apostazia totala se poate apropia, dar noi avem o perspectiva minunata si o asteptare mareata in venirea Domnului. Noi Il asteptam sa vina in vazduh, potrivit cu 1 Tesaloniceni 4.15-17, cand ii va lua la Sine pe sfintii Sai. Aceasta mare fapta a Lui este descrisa ca indurare. Noi n-o meritam, tot asa cum nu meritam sa fim iertati sau rascumparati. Dar vom avea parte de ea, simplu, pe baza indurarii. Va fi un act de indurare, incununand toate celelalte acte de indurare care caracterizeaza purtarea Sa cu noi. Si aceasta ne va conduce in viata vesnica in sensul ei deplin. Atunci vom avea nu numai viata, dar vom fi si intr-o scena in care viata aceasta isi are locul, este acasa la ea si se va desfasura in masura ei deplina.

Asteptarea venirii Domnului, nu imbunatatiri in lume sau in biserica

Dar indemnul este sa privim mereu in mod activ la acest minunat sfarsit. Asteptarile noastre sa nu fie indreptate spre imbunatatirea lumii sau a bisericii. Nu avem de asteptat nici chiar treziri – desi Dumnezeu poate darui ceva de felul acesta in marea Sa indurare si, daca El face acest lucru, sa ne bucuram si sa-l multumim. Dar noi asteptam venirea Domnului; si cu cat arde mai luminos aceasta nadejde in inimile noastre, cu atat mai mult vom sustine lupta credintei. Cele patru indemnuri ale lui Iuda, de, se refera la credinta, sa Duhul Sfânt, la dragostea lui Dumnezeu si la indurarea care se va arata la venirea Domnului nostru Isus Hristos. In privinta aceasta avem sa ne zidim, sa ne rugam, sa ne pastram si sa privim. Indemnurile acestea sunt foarte personale, indreptandu-se spre fiecare care Il iubeste pe Domnul.

Atitudinea fata de doua clase de oameni: fata de unii , de smuls din foc; fata de altii, mila cu frica (22,23)

In versetele 22 si 23 avem alte indemnuri, cu privire la atitudinea noastra fata de doua clase diferite de oameni: „de unii“ si „pe altii“. Acestia nu sunt nici oamenii rai dati pe fata in aceasta epistola, nici sfintii tematori de Dumnezeu carora le-a fost adresata ea.

Acei „unii“ din versetul 22 se pare a fi oamenii care intr-o anumita masura au fost afectati sau prinsi in capcana de oamenii rai. Acestia trebuie sa fie deosebiti cu grija si tratati cu mila. „Alti“ despre care ne vorbeste versetul 23 au devenit in mod evident mai adanc implicati in rau si contaminati de el. Chiar si acestia ar putea fi salvati, desi cel care i-ar ajuta trebuie sa se poarte cu un spirit care sa nu aiba incredere in sine. Trebuie sa se teama de focul care ameninta sa-i termine si sa urasca si carnea care i-a intinat. Numai daca se poarta cu acest spirit va fi scapat sa nu se arda sau sa se intineze si el insusi, si sa fie in stare sa le fie de folos.

Acesta este un cuvânt foarte important pentru noi, pentru ca in mod natural suntem foarte inclinati sa tratam la fel pe toti care sunt implicati in vreun fel in astfel de lucruri neevlavioase. Poate observam raul si ne aratam foarte taiosi impotriva lui, gata sa punem laolalta pe cel care a fost inselat si pe inselator, lasandu-i in intinarea lor, cu nimic altceva inaintea lor decat focul. Nu trebuie sa fie asa. Trebuie sa ne amintim cuvintele: „facand o deosebire“.

Glorie lui Dumnezeu, care ne poate pazi de orice cadere (24,25)

Ce placut este contrastul dat de versetele 24 si 25 fata de tot ce a fost mai inainte! Am iesit din intunericul rautatii si apostaziei umane, si chiar din certurile si eforturile adevaratilor sfinti in prezenta raului, la lumina clara a puterii si a gloriei lui Dumnezeu. Ochii ne sunt indreptati spre „Acela care poate sa va pazeasca de cadere“. Aici, si numai aici este odihna reala a inimii.

Avem sa luptam pentru credinta, sa ne zidim pe ea si sa lucram ca sa salvam pe altii din intinare si condamnare, dar nu putem afla odihna in noi insine sau in eforturile noastre. Avem har sa ne pastram in dragostea lui Dumnezeu, cel putin intr-o anumita masura, totusi putem afla odihna numai in faptul ca El poate sa ne pazeasca de orice cadere si sa ne prezinte fara vina inaintea prezentei gloriei Sale.

Pentru ca El poate, nu avem decat sa ne condamnăm pe noi insine pentru orice cadere pe cale. Totusi desi noi am putea cadea, in cele din urma nu vom fi cazuti. Vom fi adusi in prezenta gloriei Sale care ne sta inainte, si nici chiar lumina acelei glorie nu va descoperi vreo vina in noi. Cat de minunat! Ce triumf al harului si al puterii lui Dumnezeu!

Nu ne ramane nimic altceva decat sa ne plecăm in prezenta acestui Mantuitor – Dumnezeu, prin Domnul Isus, si sa-I atribuim Lui glorie, maretie, stapanire si putere, si acum si in toate veacurile. Amin.

clickbible.org